

UZASADNIENIE

do wyroku z dnia 30 listopada 2018 r.

M. F. został oskarżony o to, że: działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, tj. w bliżej nieustalonym dniu października 2017 r. oraz w dniu 18 października 2017 r. w W. udzielił P. S. środka odurzającego w postaci marihuany o łącznej wadze 400 gramów netto, za łączną kwotę 10.400 zł, tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

P. S. został oskarżony o to, że w dniu 18.10.2017 r. w W. posiadał znaczną ilość środka odurzającego w postaci 199,67 grama marihuany, wartości 5200 zł, tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Na podstawie oceny całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 października 2017 r. st. sierż. M. B. (1) wraz z sierż. C. M. pełnili służbę wywiadowczą na terenie KP U.. Około godz. 16:10 na parkingu przy ul. (...) zauważyli pojazd marki C. (...) o nr rejestracyjnym (...) w którym przebywało czterech mężczyzn. Wylegitymowanymi osobami okazali się: kierowca pojazdu – M. S., pasażer z przodu samochodu: K. N., pasażer siedzący za kierowcą: P. S. i pasażer siedzący z tyłu samochodu po prawej stronie: M. B. (2). Podczas legitymowania ww. osoby zachowywały się w sposób nerwowy oraz w pojeździe wyczuwalna była woń marihuany. W czasie przeszukania samochodu Policjanci w kieszeni bocznej od przednich drzwi prawej strony pojazdu znaleźli zabezpieczone zawiniątko z zawartością suszu roślinnego, którym była marihuana o wadze 0,59 grama. Następnie podczas przeszukania bagażnika samochodu ujawniono na tekturowym pudełku po butach torbę hermetycznie zamkniętą także z zawartością suszu roślinnego, który stanowił marihuanę o wadze 199,67 grama. W związku z powyższym, mężczyźni zostali zatrzymani i przewiezieni do KP U..

W wyniku przeprowadzonych badań fizykochemicznych stwierdzono, że dostarczone do badań susze roślinne stanowią ziele konopi innych niż włókniste. Zgodnie z wykazem umieszczonym w załączniku do Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. ziele konopi innych niż włókniste zaliczane jest do środków odurzających grup I-N i IV-N. Łączna masa netto dostarczonego do badań ziela konopi wynosiła 195,39 g. Taką ilość ziela konopi można podzielić na 199 – 390 porcji dilerskich (opinia k. 168 – 169, k. 183 -184).

Do posiadania małego zawiniątka marihuany o masie 0,59 g przyznał się jeden z pasażerów pojazdu K. N.. Natomiast P. S. podał, iż to on wszedł w posiadanie środka odurzającego o masie 199,67. W trakcie okazania P. S. rozpoznał wizerunek M. F. jako mężczyzny od którego w październiku 2017 r. w W. dwukrotnie zakupił marihuanę w znacznej ilości tj. 400 gram, na łączną kwotę 10 400 zł. W toku dalszych czynności w dniu 31 października 2017 r. pod adresem ul. (...) z (...) m. 55 w W. funkcjonariusze Policji dokonali krótkotrwałej obserwacji ww. lokalu, a następnie wylegitymowali młodego mężczyznę, którym okazał się M. F.. Na miejscu dokonano przeszukania mieszkania, w którym nie ujawniono przedmiotów prawnie zabronionych. Ponadto funkcjonariusze wraz z M. F. udali się do pomieszczeń piwnicznych. Do kluczy od piwnicy przypięty był jeden kluczyk, nie pasujący do żadnej kłódki zabezpieczającej ww. pomieszczenia. W ciągu piwnic znajdujących się pod drugą klatką ujawniono schowek bez numeru do którego pasował ww. klucz.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

protokół zatrzymania k: 3, 12, 17, 22, 106; protokół przeszukania k: 5-6, 8-10, 14-15, 19-20, 24-25, 31-34, 37-40, 43-46, 54-55, 57-58, 110-111, 113-114; protokół oględzin k. 65, 136-137; protokół użycia testera k. 66, 67; dane o karalności k. 78, 117, 346-347; tablica poglądowa k. 118-119; opinia k. 168-169, 183-184; zawiadomienie k. 230; informacja k. 239, 241, 242-243; wykaz k. 244-245; dokumentacja k. 331, 472; wywiad środowiskowy k. 480-481; wyjaśnienia

oskarżonego P. S. k. 85 – 86, 154, 436; zeznania C. M. k. 60v, 437, częściowo zeznania M. S. k.68v, k.439 - 440, częściowo zeznania M. B. (2) k. 70v,k.438-439, częściowo zeznania K. N. k.75, k. 487- 488, zeznania D. S. k. 474; zeznania A. S. k. 133, 438, 474; zeznania K. S. k. 474.

Oskarżony P. S. ma obecnie 24 lata. Jest kawalerem, z zawodu kucharz. Osiąga dochód miesięczny w wysokości 2000 zł netto. Nie posiada dzieci oraz nikogo na utrzymaniu. Nieleczony w PZP i (...), niekarany (dane osobopoznawcze k. 435)

Oskarżony M. F. ma obecnie 27 lat. Pozostaje w związku partnerskim z A. M.. Nie posiada dzieci oraz nikogo na utrzymaniu. Pracował przy przeprowadzkach i kominiarstwie. Osiąga miesięczny dochód w wysokości 2500 – 3000 zł. Nieleczony w PZP i (...), niekarany (dane osobopoznawcze k. 435, wywiad środowiskowy k. 480 - 481) .

P. S. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony wyjaśnił, iż w październiku dokonał dwukrotnie zakupu marihuany od M. F.. Do pierwszej transakcji doszło na początku października 2017 r., zaś do drugiej w dniu 18 października 2017 r. Podał, że podczas transakcji handlowych dwukrotnie zakupił od M. F. 200 gram marihuany za kwotę 5200 zł. Wyjaśnił, iż w dniu 18 października 2017 r. przyjechał wraz z kolegą M. S. do W.. Oskarżony podał, iż w danym dniu pozostawił swój samochód na parkingu na T., po czym udał się na spotkanie z M., którego nazwiska wówczas nie znał lecz był tylko w posiadaniu jego numeru telefonu (...). W inkryminowanym dniu wraz z M. F. wszedł do pierwszej klatki schodowej w bloku przy ul. (...) z Z.. P. S. wskazał, iż pozostał na półpiętrze w ww. bloku mieszkalnego, zaś M. F. udał się do piwnicy. Mężczyzna przyniósł z piwnicy torebkę za którą P. S. zapłacił 5200 zł. Oskarżony wyjaśnił, że M. F. poznał rok temu u J. W. mieszkającego w L. oraz w danym czasie uzyskał jego numer telefonu komórkowego. P. S. wyjaśnił, iż nie zajmuje się rozprowadzeniem narkotyków, a marihuana została zakupiona na jego użytek (k. 85 - 86, k. 154)

Oskarżony P. S. podczas rozprawy, podtrzymał swoje stanowisko w zakresie przyznania się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień (k. 436).

Oskarżony M. F. będąc przesłuchiwanym zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. M. F. w toku postępowania przygotowawczego skorzystał z prawa odmowy składania wyjaśnień. Oskarżony podczas rozprawy przed Sądem w dniu 22 maja 2018 r. wyjaśnił, iż przez 6 miesięcy był tymczasowo aresztowany oraz oskarżono go o udział w transakcjach narkotykowych na terenie U.. Wskazał, iż nie zna ulicy, na której miało dojść do transakcji handlowych narkotykami. Podał, iż analiza billingów prowadzi do wniosku, iż oskarżony nie logował się w danej lokalizacji oraz podkreślił, że w treści aktu oskarżenia nie jest podane gdzie miał dopuścić się handlu narkotykami. Następnie po złożonych powyżej wyjaśnieniach skorzystał z prawa odmowy udzielenia odpowiedzi na pytania oraz potwierdził swoje wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym. Oskarżony w dniu 23 listopada 2018 r. uzupełniająco wyjaśnił przed Sądem, iż w dniu 18 października 2017 r. wstał około godz. 10:00 po czym udał się do sklepu celem zakupu artykułów spożywczych. Po zjedzeniu śniadania z narzeczoną wspólnie poszli do Galerii (...), gdzie przebywali przez około dwie godziny. Następnie około godz. 14:00 udał się do pracy w okolicach ul. (...) na M.. Podał, że w ww. miejscu przebywał od około godz. 15:00 do godz. 20:00, wspólnie pracując z E. R.. M. F. wskazał, iż w międzyczasie około godz. 17:00 udał się do A. celem zakupu bezrękawnika, co w ocenie oskarżonego trwało około 20 minut. Po skończeniu pracy około godz. 20:00 ponownie pojechał do Galerii (...), aby dokonać zakupu ww. ubrania, następnie poszedł do domu (k. 143, 146, k.436 – 437, k. 492v – 493).

Sąd zważył, co następuje:

Całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie oraz jego analiza pozwoliły na stwierdzenie, iż zarówno sprawstwo, jak i wina oskarżonych P. S. i M. F. co do przypisanych im w niniejszej sprawie czynów nie budziły wątpliwości.

Wyjaśnienia oskarżonego P. S. w zakresie, w jakim przyznał się do posiadania narkotyków oraz sposób nabycia substancji zabronionych ustawą z dnia 29 lipca 2005 r. zasługują na wiarę. Znajdują one bezpośrednie potwierdzenie w pozostałym, wiarygodnym materiale dowodowym, tj. w zeznaniach świadków – policjantów dokonujących

zatrzymania oskarżonego oraz protokole zatrzymania oskarżonego, protokole oględzin torebek strunowych z zawartością białego proszku. Fakt, że ujawnione w toku przeszukania torbę hermetycznie zamkniętą z zawartością suszu roślinnego, który stanowił marihuanę o wadze 199,67 grama, świadczy ponadto uznany za wiarygodny dowód w postaci protokołu użycia testera narkotykowego oraz przede wszystkim jasna, spójna i bezsprzeczna – a zatem w pełni wiarygodna - opinia biegłego z zakresu badań fizykochemicznych.

Wyjaśnienia oskarżonego M. F. w zakresie w którym zaprzecza, iż odpłatnie udzielił P. S. marihuanę, nie zasługiwały na obdarzenie ich przymiotem wiarygodności. Przede wszystkim wersji tej przeczą informacje uzyskane z wyjaśnień samego P. S., które Sąd uznał za w pełni wiarygodne. P. S. wyjaśnił, iż był w posiadaniu numeru telefonu komórkowego M. F. (...), który jak wynika z protokołu zatrzymania oraz oględzin należał do jego aparatu telefonicznego. Zmieniennym jest fakt, że bilingi rozmów telefonicznych z telefonów komórkowych, którymi posługiwali się obaj oskarżeni wykazały, iż wbrew twierdzeniom M. F., mężczyźni kontaktowali się ze sobą telefonicznie, a co istotne w miesiącu październik 2017 r. nawet kilkakrotnie, w tym także dnia 18 października 2017 r. Wersję oskarżonego czyni jeszcze mniej wiarygodną fakt, iż P. S. posiadał wiedzę odnośnie miejsca zamieszkania oskarżonego M. F., a nadto szczegółowo opisał miejsce przeprowadzonej transakcji środkami odurzającymi. Sąd uznał, że negacja przez oskarżonego M. F. udzielenia P. S. substancji odurzającej stanowiło jedynie przyjętą przez niego linię obrony i jako nie znajdująca potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, nie mogła się ostać. Wszechstronna analiza niniejszej sprawy z uwzględnieniem wymienionych dowodów i dokonana w zgodzie z zasadami logiki oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego doprowadziła Sąd do przekonania o sprawstwie oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu.

Wiarygodne, zdaniem Sądu, były zeznania świadka C. M. – funkcjonariusza Policji, który podjął interwencję względem oskarżonego P. S. oraz dowody z dokumentów, potwierdzające podjęte czynności procesowe i ich rezultaty. W swoich zeznaniach, świadek opisał przebieg interwencji oraz kolejność przeprowadzanych czynności służbowych. Przesłuchiwany przed Sądem wymieniony funkcjonariusz Policji, początkowo nie mógł odtworzyć szczegółów przebiegu tego zdarzenia, jednakże po odczytaniu składanych przez niego w toku postępowania przygotowawczego zeznań, potwierdził ich treść. Zdaniem Sądu niepamięć świadka na temat szczegółów zdarzenia jest uzasadniona okresem czasu, jaki upłynął od dnia interwencji będącej przedmiotem tego postępowania do przesłuchania go przed Sądem, a także uczestniczenie – z racji obowiązków zawodowych, w wielu podobnych interwencjach (k. 60v, k.437)

Dokonując oceny zeznań ww. świadka podkreślenia wymaga, że jest on zupełnie obcy dla oskarżonego. Jego wiedza o zdarzeniu pochodziła wyłącznie z przeprowadzonych czynności służbowych. Przedstawiona przez niego relacja jest pozbawiona własnych ocen zaistniałego zdarzenia. Sąd uznał te zeznania za w pełni wiarygodne, spójne i logiczne. Korespondują one również z protokołami: przeszukania osoby, zatrzymania rzeczy i ich oględzin, a nadto oględzin zabezpieczonych substancji, które stanowiły podstawę ustaleń faktycznych.

W przedmiotowej sprawie zeznawali również świadkowie w osobach: M. S., M. B. (2) i K. N.. M. S. zeznał, iż w dniu 18 października 2017 r. wraz z P. S. przyjechał do W. w odwiedziny do kolegów M. B. (2) oraz K. N.. Wskazał, iż nie zna W. oraz w danym dniu przebywał wraz ze znajomymi w okolicy dzielnicy W. – U.. Około godz. 14:00 wraz z P. S. odebrali M. B. (2) z (...) w W., a następnie udali się na W. gdzie mieszkał wówczas K. N.. Podał, że we czterech poszli na piwo, po czym pojechali na U. gdzie zamieszkiwał M. B. (2). Świadek zeznał, iż nie posiadał wiedzy, że w bagażniku pojazdu znajdowała się marihuana. Wskazał, iż P. S. powiedział, że ww. środki odurzające znalazł, jednakże świadek nie słyszał jak oskarżony opowiadał o wejściu w ich posiadanie (68v). Powyższe depozycje zostały w istocie rzeczy powtórzone przez świadka w osobie M. B. (2) (k. 70v, k.438-439) oraz K. N., który dodał, iż środki odurzające w postaci 0,59 grama marihuany należy do niego. Zeznał, że marihuanę pali sporadycznie oraz zakupił 2 gramy ww. środka około 3 miesięcy temu pod jednym z (...) klubów na użytek własny (k.75, k. 487- 488). Przesłuchiwani przed Sądem M. B. (2) oraz M. S. powtórzyli w głównej mierze swoje depozycje przedstawione w toku postępowania przygotowawczego (k.68v, k.439 - 440).

Sąd ustalając stan faktyczny pominął zeznania ww. świadków bowiem mężczyźni w istocie rzeczy potwierdzili jedynie znajomość z oskarżonym P. S., jednakże ich wiedza odnośnie postawionego oskarżonemu zarzutu, była

niewielka. Zgodnie z ich zeznaniami, nie mieli wiedzy, iż w pojeździe znajdowały środki odurzające w postaci 199,67 grama marihuany. Oceniając zeznania tych świadków, Sąd miał na uwadze, że P. S. jest kolegą mężczyzn i swoje zeznania składali w sposób możliwie nieszkodliwy dla oskarżonego. Opisując natomiast zatrzymanie i przeszukanie z dnia 18 października 2017 r. świadkowie utrzymywali wersję zbieżną z pozostałymi zgromadzonymi w sprawie bezsprzecznymi dowodami. Sąd miał na uwadze pewne rozbieżności w depozycjach ww. mężczyzn dotyczące palenia marihuany w pojeździe marki C. (...) o nr rejestracyjnym (...), jednakże nie były one przedmiotem niniejszego postępowania.

Odrębnej oceny wymagają zeznania funkcjonariusza Policji D. S., A. S. oraz K. S., którzy przed Sądem zeznali, iż kojarzą oskarżonego M. F. ze sprawą związaną z narkotykami. D. S. podał, iż w trakcie rozpytania zatrzymanego P. S. uzyskano informację, że mężczyzna dokonał dwukrotnie zakupu środków odurzających od M. F., zaś funkcjonariusz K. S. nie pamiętał dokładnie szczegółów przeprowadzonej interwencji (k. 474).

Z kolei A. S. w swoich zeznaniach szczegółowo przedstawił relację okoliczności towarzyszącym zatrzymaniu M. F., rzeczowo i chronologicznie omawiając przebieg zatrzymania mężczyzn, a następnie przeszukania pomieszczeń mieszkalnych, piwnicznych oraz schowka przy ul. (...) z Z.. Opisał dokładnie przebieg przeprowadzonych czynności służbowych. Świadek przesłuchiwany przed Sądem potwierdził swoje zeznania złożone w toku postępowania przygotowawczego (k.133, k. 438).

Wyżej wskazani świadkowie jako funkcjonariusze Policji zetknęli się z oskarżonym w ramach wykonywanych czynności służbowych, dlatego nie można było odmówić im obiektywizmu i realnej oceny sytuacji. Z zeznań świadków wynika istotna dla Sądu kwestia, a mianowicie świadkowie potwierdzili fakt, iż w trakcie rozpytania zatrzymanego P. S. uzyskano informację, że mężczyzna dokonał dwukrotnie zakupu środków odurzających od M. F..

Wątpliwości Sądu nie wzbudziło też to, że funkcjonariusze przesłuchiwany podczas postępowania sądowego nie pamiętali szczegółowo okoliczności związanych ze zdarzeniem będącym przedmiotem niniejszego postępowania. W ocenie Sądu, powyższe wynika z upływu czasu jaki nastąpił od zdarzenia i jest wynikiem naturalnego procesu zapamiętywania, a także ilości interwencji jakie świadkowie przeprowadza codziennie z racji wykonywanego zawodu.

W przedmiotowym postępowaniu zeznawał świadek E. R., który wskazał, iż w październiku 2017 r. pracował wraz z oskarżonym M. F.. Świadek zeznał, że wraz z oskarżonym pracował w godzinach 15-20. M. F. był nowym pracownikiem oraz nigdy nie wykonywał sam żadnych czynności, bez asysty świadka. E. R. potwierdził, iż w firmie prowadzony jest harmonogram godzin pracy, na którym to znajduje się w dniu 18 października 2017 podpis M. F. (k.492v).

Zdaniem Sądu, zeznania ww. świadka nie miały wybitnego znaczenia w sprawie bowiem wprawdzie E. R. wskazał, iż przebywał wraz z oskarżonym w dniu 18 października 2017 r. Jednakże znamienym pozostaje fakt, iż do spotkania obu oskarżonych w doszło przed godziną 15:00, a oskarżony M. F. tego dnia świadczył pracę od godz. 15:00 do 20:00, zatem oskarżony przebywał z danym świadkiem jedynie w godzinach popołudniowych.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał dowody w postaci protokołów użycia testera narkotykowego, wskazujących na to, iż zabezpieczonymi substancjami były marihuana. Powyższej okoliczności nie przeczą żadne inne dowody zgromadzone w sprawie.

Czyniąc ustalenia faktyczne, Sąd uwzględnił wnioski płynące z opinii z zakresu badań fizykochemicznych (k. 168 – 169, k. 183 - 184), które dostarczyły Sądowi informacji co do rodzaju i ilości środków odurzających jakie były w posiadaniu oskarżonego, a także ilości porcji handlowych (dilerskich) możliwych do sporządzenia z badanych substancji w zabezpieczonym materiale dowodowym.

Wymieniona opinia, w ocenie Sądu jest pełna, jasna, spójna oraz sporządzona zgodnie z zasadami sztuki. Sporządzający ją posiadał stosowne wykształcenie, wynikającą z niego wiedzę specjalistyczną oraz praktykę. W sprawie nie ujawniły się także żadne okoliczności, które podważyłyby ich obiektywność czy wiedzę, jak również na takowe nie wskazały strony. W związku z powyższym, Sąd potraktował daną opinie jako w pełni rzetelną i

profesjonalną zaś wyciągnięte wnioski, za rzeczowe i przekonujący, w związku z czym oparł na nich swoje ustalenia w sprawie.

Pozostały materiał dowodowy ujawniony w trybie art. 394 § 1 i 2 k.p.k. nieomówiony powyżej, nie był kwestionowany. Protokoły z czynności procesowych i dokumenty, a także wywiad środowiskowy jako sporządzone przez uprawnione osoby zgodnie ze wskazaniami procedury nie budziły zastrzeżeń i nie były kwestionowane przez strony.

Oceniając materiał dowodowy z dokumentów należy zauważyć, że wszelkie dowody z dokumentacji procesowej, stanowią, zdaniem Sądu, pełnowartościowy materiał dowodowy. Zostały one bowiem sporządzone zgodnie z wymogami procesowymi przez uprawnione podmioty. Są jasne i przejrzyste. Sąd nie widzi podstaw, aby odmówić im waloru wiarygodności, ponadto nie były one kwestionowane przez którąkolwiek ze stron.

Odpowiedzialności karnej z art. 59 ust. 1 UOPN podlega ten kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, udziela innej osobie środka odurzającego lub substancji psychotropowej, ułatwia lub nakłania do użycia takiego środka lub substancji. Przedmiotem ochrony tego przepisu oprócz bezpieczeństwa obrotu legalnego środkami odurzającymi, jest zdrowie i życie ludzkie. Występek ten ma charakter umyślny z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, bowiem dla jego bytu konieczne jest działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej. W rozumieniu art. 59 UOPN „udzielenie” oznacza czynność przekazania innej osobie środka odurzającego lub substancji psychotropowej. Ugruntowane jest orzecznictwo, w myśl którego o „udzieleniu” środka odurzającego można mówić jedynie wówczas, gdy sprawca sprzedaje ów środek osobie będącej konsumentem narkotyku, a więc wówczas gdy środek ten przeznaczony jest na zaspokojenie jej potrzeb jako konsumenta, a nie jako dealera (tak SA w Białymstoku w wyroku z dnia 20 marca 2001 r., II AKa 34/01 oraz SA w K. w wyroku z dnia 27 czerwca 2002 r., II AKa 201/02). Dla odpowiedzialności sprawcy nie jest istotne, czy osoba, której udzielił on środka odurzającego lub substancji psychotropowej, faktycznie jej użyła. Należy wskazać, iż zamiar działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej może zostać sprawcy przypisane niezależnie od tego, czy korzyść majątkową osiągnął sam oskarżony, czy też inna osoba i to także wówczas gdy oskarżony pośrednicząc pomiędzy nabywcą, a sprzedawcą środków odurzających lub substancji psychotropowych osobiście żadnej korzyści nie osiągnął (tak SA w Lublinie w wyroku z dnia 14 października 2009 r., II AKa 170/09).

W ocenie Sądu, oskarżony M. F. zrealizował przypisanym mu w pkt I sentencji wyroku czynem wszelkie znamiona przestępstwa określonego w art. 59 ust. 1 UOPN.

Z protokołu oględzin rzeczy, protokołu użycia testera narkotykowego i opinii biegłego z zakresu badań fizykochemicznych jednoznacznie wynika, że substancją ujawnioną przy P. S. w dniu 18 października 2017 r. była marihuana, której waga przed rozpoczęciem badań wynosiła 199,67 g.

W zakresie ustalenia na gruncie tej sprawy znamienia czasownikowego przestępstwa, tj. okoliczności „udzielenia” substancji, to w tym zakresie należy zauważyć, że dokonujący kupna środków odurzających P. S. wskazał, iż osobą udzielającą mu marihuanę miał być M. F., zaś sam oskarżony nie przyznawał się do sprawstwa tego czynu, to rozważania Sądu przeprowadzone zostały w tej mierze torem dowodzenia poszlakowego. Bezsprzecznie warunkiem sine qua non poprawności takiego dowodzenia pośredniego jest wyłączenie innej wersji, czyli konkurencyjnej hipotezy co do przebiegu zdarzenia, będącego przedmiotem rozpoznania. „O dowodzie z poszlak, jako pełnowartościowym dowodzie winy można mówić dopiero wówczas, gdy zespół (łańcuch) poszlak rozumianych jako udowodnione fakty uboczne prowadzi pośrednio, a mianowicie w drodze logicznego rozumowania, do stwierdzenia jednej wersji zdarzenia (fakt główny) z której wynika, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu” (post. SN z 15 X 2004r., II K 22/04, LEX nr 141297). W procesie poszlakowym ustalenie faktu głównego (winy oskarżonego) jest możliwe wtedy, gdy całokształt materiału dowodowego pozwala na stwierdzenie, że inna interpretacja przyjętych faktów ubocznych poszlak nie jest możliwa. „Łańcuch wiążących się ze sobą poszlak można uznać za zamknięty tylko wówczas, gdy każda poszlaka będąca ogniwem tego łańcucha ustalona została w sposób nie budzący wątpliwości i uniemożliwiający jakiegokolwiek inne rozważania” (wyrok SN z 21 X 2002 r., V KKN 283/01, LEX nr 56843).

Zdaniem Sądu, wszystkie dowody obciążające oskarżonego, a omówione powyżej, stanowią łańcuch ściśle związanych ze sobą, logicznych i wzajemnie uzupełniających się poszlak. Po krótko raz jeszcze wyliczając okoliczności, które ukształtowały taki pogląd Sądu, w pierwszej kolejności należy wskazać, iż z zeznań funkcjonariuszy Policji wynika, iż prowadzone przez nich czynności służbowe dostarczyły im informacji, iż M. F. udzielił dwukrotnie środków odurzających P. S.. Wskazuje na to także analiza protokołu oględzin aparatu telefonicznego oskarżonego (...) – (...) z przypisanym do niego numerem (...) oraz bilingów. Podkreślenia wymaga, iż wbrew twierdzeniom M. F., obaj mężczyźni kontaktowali się ze sobą telefonicznie, w tym kilkakrotnie w październiku 2017 r.

Jak już wyżej wskazano, Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom M. F. albowiem wymyka się zdrowemu rozsądkowi by oskarżony P. S. w krótkim czasie po zakupie narkotyków nie mógłby rozpoznać właściwej osoby od której uzyskał narkotyk, podczas gdy jednocześnie w dniu zatrzymania doszło do jednej z dwóch przeprowadzonych transakcji handlowych pomiędzy oskarżonymi. Ponadto P. S. nie tylko wskazał osobę M. F., od której nabył środki odurzające, a nadto szczegółowo opisał miejsce, w którym doszło do spotkania i przekazania ww. środków.

W przekonaniu Sądu, rozważania te zostały przeprowadzone w zgodzie z zasadą swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.) i doprowadziły do zamknięcia łańcucha poszlak prowadzącego do udowodnienia sprawstwa M. F. w zakresie udzielenia P. S. substancji odurzających.

Zdaniem Sądu bezspornym pozostaje również, że oskarżony umyślnie popełnił przypisany mu czyn zabroniony. Pozostawał on bowiem świadom konsekwencji związanych z udzielaniem środka odurzający w postaci marihuany. Przekonanie to znajduje uzasadnienie przede wszystkim w tym, iż w ocenie Sądu wiedza o przestępności posiadania czy udzielania środków odurzających jest wiedzą powszechną, zwłaszcza wśród osób młodych, mających kontakt z narkotykami, do których zdaniem Sądu zalicza się oskarżony. Należy zatem przyjąć, że M. F. będąc świadom grożącej mu reakcji karnej, umyślnie zdecydował się sprzedać P. S. narkotyk, w zamian za osiągnięcie korzyści majątkowej.

Sąd przyjął, iż całokształt ujawnionych okoliczności wskazuje, że M. F. miał pełną świadomość swojego przestępczego działania, nie zaszła także żadna z okoliczności wyłączających winę, czy też bezprawność czynów. Oskarżony swoim karygodnym zachowaniem nie dał posłuchu normom prawnym związanym z przestrzeganiem zakazów wynikających z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Okolicznościami obciążającymi w stosunku do oskarżonego było szczególne społeczne potępienie dla podobnych zachowań oraz naganna motywacja oskarżonego w zakresie sprzedaży szkodliwej substancji ograniczona do chęci wzbogacenia się. Natomiast wśród okoliczności łagodzących Sąd miał na względzie jedynie uprzednią niekaralność oskarżonego. Sąd miał również na względzie, że przestępcze działanie oskarżonego zostało skierowane przeciwko istotnemu z dóbr chronionych prawem, jakim jest zdrowie i życie człowieka, a popełnione przez oskarżonego przestępstwa należą do kategorii przestępstw umyślnych.

W ocenie Sądu jedynie orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności pozwoli na uzyskanie właściwego oddziaływania wychowawczego i zapobiegawczego. Spełni z pewnością, swoje cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i jednocześnie spowoduje, głównie wśród potencjalnych przestępców, którzy chcieliby wejść na podobną drogę, co oskarżony, odruch powstrzymujący i refleksję nad opłacalnością zamierzonego działania. Wymiar kary, w ocenie Sądu, spełni również cele indywidualno-prewencyjne represji karnej wobec osoby oskarżonego. Pozwoli uzmysłwić oskarżonemu nieopłacalność popełnionego czynu i uzmysłwi, że w przypadkach, gdy godzi się własnym, zawinionym czynem w dobra prawne, reakcja prawnokarna państwa będzie nieunikniona.

Sąd uznał, że M. F. należy wychowywać w ramach reżimu więziennego i wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wartość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych. Oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, stąd też zasadnym w ocenie Sądu był orzeczenie kary grzywny.

P. S. stanął pod zarzutem popełnienia czynu określonych w art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012 r., poz. 124 z późn. zm.), tj. tego, że w dniu 18.10.2017 r. w W. posiadał znaczną ilość środka odurzającego w postaci 199,67 grama marihuany, wartości 5200 zł.

Odpowiedzialności karnej z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii podlega ten, kto posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe wbrew przepisom ustawy.

Znamię czasownikowe „posiadać” należy rozumieć jako faktyczne, choćby krótkotrwałe władztwo nad rzeczą.

Posiadanie środków odurzających i substancji psychotropowych jest dozwolone tylko w ściśle określonych przez powołaną powyżej ustawę przypadkach, przez wskazane w niej podmioty i po spełnieniu ustawowych wymogów. Artykuł 33 ustawy dopuszcza używanie środków odurzających grup I-N i II-N oraz substancji psychotropowych grup II-P, III-P i IV-P wyłącznie w celach medycznych, przemysłowych lub prowadzenia badań, a substancji psychotropowych grupy I-P - jedynie w celu prowadzenia badań, natomiast środków odurzających grupy IV-N - tylko w celu prowadzenia badań oraz w lecznictwie zwierząt - w zakresie wskazanym w załączniku nr 1 do ustawy. Legalne posiadanie środków odurzających, substancji psychotropowych oraz prekursorów kategorii 1 dopuszczalne jest - z mocy art. 34 ustawy - wyłącznie przez przedsiębiorców, jednostki organizacyjne lub osoby fizyczne uprawnione na podstawie przepisów ustawy, rozporządzenia (WE) nr 273/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z 11 lutego 2004 r. w sprawie prekursorów narkotykowych (Dz.Urz. UE 2004 L 47/1 ze zm.) lub rozporządzenia Rady (WE) nr 111/2005 z 22 grudnia 2004 r. określającego zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi (Dz.Urz. UE 2005 L 22/1). Natomiast posiadane bez uprawnienia wymienione środki, substancje lub ich preparaty oraz prekursorzy kategorii 1 podlegają zabezpieczeniu przez organy ścigania lub organy celne w trybie określonym w przepisach o postępowaniu karnym. Zgodnie z treścią art. 42 cyt. ustawy preparaty zawierające środki odurzające grup I-N, II-N i III-N lub substancje psychotropowe grup II-P, III-P i IV-P, które zostały dopuszczone do obrotu jako produkty lecznicze na podstawie przepisów Prawa farmaceutycznego, może posiadać, w celach medycznych oraz do badań klinicznych, po uzyskaniu zgody wojewódzkiego inspektora farmaceutycznego, zakład opieki zdrowotnej niemający apteki szpitalnej, zakład leczniczy dla zwierząt oraz lekarz, lekarz dentysta lub lekarz weterynarii, prowadzący praktykę lekarską, a także inny podmiot, którego działalność wymaga posiadania i stosowania tych preparatów.

Powołana wyżej ustawa przez pojęcie środka odurzającego rozumie każdą substancję pochodzenia naturalnego lub syntetycznego działającą na ośrodkowy układ nerwowy, określoną w wykazie środków odurzających stanowiącym załącznik nr 1 do ustawy. Ziele konopi innych niż włókniste zaliczane jest do grup I-N oraz IV-N.

Przestępstwo z art. 62 ust. 1-3 można popełnić tylko umyślnie, z zamiarem bezpośrednim lub z zamiarem ewentualnym, np. sprawca, nie mając pewności co do rodzaju posiadanych środków, przyjmuje, że może to być środek odurzający, liczy się z możliwością popełnienia przestępstwa i na to się godzi [vide: T.L. C., M. M., Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii..., s. 306].

W ocenie Sądu, oskarżony zrealizował swoim czynem wszelkie znamiona przestępstwa określonego w art. 62 ust. 2 UOPN. Oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim, tj. traktował marihuanę jak własną, wiedział niewątpliwie, że ma do czynienia ze środkami zakazanymi o charakterze narkotycznym. Sam oskarżony przyznał, że nabył osobiście narkotyki, dla siebie, co wskazuje niezbicie na okoliczność wejścia w jego posiadanie i kontynuowanie tego stanu. Sprawstwo i wina oskarżonego nie budzą więc jakichkolwiek wątpliwości.

Oskarżony posiadał w 199,67 g netto marihuany. Zdaniem Sądu, była to znaczna ilość środków odurzających w rozumieniu ustawy. Kwestia znamienia kwalifikowanego typu czynu zabronionego z art. 62 ust. 2 wspomnianej ustawy jest, w ocenie Sądu, niewątpliwa. Biorąc pod uwagę wnioski i wskazania płynące z opinii biegłego, z których wynika, że z zabezpieczonej marihuany można przygotować od 199 do 390 porcji dilerkich. Należy stwierdzić, że oskarżony posiadał znaczną ilość środków odurzających. Należy też dodać, że ustawa nie wyjaśnia, jaką ilość środka odurzającego lub substancji psychotropowej należy uważać za „znaczną” w rozumieniu art. 62 ust. 2 UOPN.

Kwestia ta podlega więc interpretacji sądowej. W tezie postanowienia z dnia 23 września 2009 r., I KZP 10/09, Sąd Najwyższy zauważył: „Jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych (podkr. SR dla Warszawy-M.), to jest to „znaczna ilość” w rozumieniu tej ustawy. W kolejnych orzeczeniach przyjmowano, że „miarą znaczności (...) może być także stosunek ilości określonych środków do potrzeb jednego człowieka uzależnionego od tych środków”. Zatem „znaczna ilość” to taka, która mogłaby zaspokoić tego rodzaju potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych (wyrok z dnia 1 marca 2006 r., II KK 47/05, OSNKW 2006, z. 6, poz. 57; postanowienia: z dnia 1 lutego 2007 r., III KK 257/06, R-OSNKW 2007, poz. 339; z dnia 7 lutego 2007 r., III KK 245/06, R-OSNKW 2007, poz. 387; wyrok z dnia 10 czerwca 2008 r., III KK 30/08, Prok. i Pr. 2008, nr 12, poz. 18)”.

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w pełni podziela powyższe zapatrywania prawne. W ocenie Sądu, przyjęcie, że efekt odurzenia w wyniku ewentualnego wykorzystania „działek” zrobionych ze środka odurzającego znajdującego się w aucie oskarżonego mogłoby poczuć w sumie nawet 390, uzależnionych osób, prowadzi zdecydowanie do wniosku, że ilość posiadanego przez P. S. środka była znaczna.

Należy w tym miejscu też wskazać, że posiadanie środka odurzającego lub substancji psychotropowej jest karalne bez względu na cel tego posiadania, a zatem bez znaczenia dla istoty czynu zarzucanego oskarżonemu pozostaje, czy narkotyki znalezione u niego posiadał on na własny użytek – tak jak utrzymywał oskarżony.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał P. S. za winnego czynu, polegającego na tym, że w dniu 18.10.2017 r. w W. posiadał znaczną ilość środka odurzającego w postaci 199,67 grama marihuany o wartości 5200 zł.

Orzekając w przedmiocie dolegliwości kryminalnej, Sąd uznał, że kara za przypisane oskarżonemu przestępstwo powinna być w pierwszym rzędzie adekwatna do stopnia jego winy i społecznej szkodliwości czynu. Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w przepisie art. 53 § 1 i 2 k.k. Sąd wnikliwie analizował zarówno elementy przedmiotowe, jak i podmiotowe czynu z troską, aby wymiar kary spełnił poczucie społecznej sprawiedliwości kary i osiągnął cele zapobiegawcze oraz wychowawcze.

Za wskazany czyn, na podstawie art. 62 ust. 2 cyt. Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd wymierzył oskarżonemu P. S. karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Oceniając warunki i właściwości osobiste oskarżonego, mając na względzie jego dotychczasową niekaralność oraz fakt, iż przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, Sąd uznał, że możliwe jest skorzystanie wobec niego z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Trzyletni okres próby będzie natomiast działał na oskarżonego dyscyplinująco i mobilizująco, a możliwość zarządzenia wykonania warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności zmusi go do zmiany swego postępowania, dlatego też na podstawie art. 69 § k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k., wykonanie orzeczonej względem niego kary pozbawienia wolności warunkowo Sąd zawiesił na okres trzech lat próby, uznając że będzie to wystarczające do osiągnięcia celów kary. Tak określony okres próby, jest zdaniem Sądu odpowiedni do przesłedzenia adaptacji P. S. do postępowania zgodnego z prawem.

W pkt V wyroku Sąd skorzystał z możliwości określonej w art. 72 § 1 pkt 1 k.k. i zobowiązał oskarżonego P. S. do informowania kuratora o przebiegu okresu próby, co w ocenie Sądu pomoże oskarżonemu w powstrzymaniu się przed naruszeniem prawa w przyszłości.

W pkt VI wyroku, na podstawie art. 71 § 1 k.k. Sąd zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności orzekł karę grzywny wobec oskarżonego P. S. w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wartość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych, co w ocenie Sądu stanowić będzie większą gwarancję orzeczenia rzeczywistej dolegliwości wobec oskarżonego.

Stosownie do dyspozycji art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wskazanych w wykazie na k. 265 poz. 1 i 2 poprzez ich zniszczenie.

W pkt VIII wyroku Sąd na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowody rzeczowe opisany w wykazie dowód rzeczowych na k. 265 pod poz. 3 zwrócić osobie uprawnionej – M. F., bowiem stały się zbędna dla przedmiotowego postępowania.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył na poczet orzeczonej w pkt I kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu M. F. okres tymczasowego aresztowania od dnia 31 października 2017 r. od godz. 08:20 do dnia 1 lutego 2018 r. do godz. 08:20 i od 6 lutego 2018 r. od godz. 08:20 do dnia 22 maja 2018 r. do godz. 14:21, zaokrąglając w górę do pełnego dnia, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Rozstrzygając w przedmiocie kosztów postępowania, Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa solidarnie zwrot kosztów sądowych i zwalnia ich od ponoszenia opłaty sądowej. Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonych od ponoszenia kosztów w całości z uwagi na fakt, iż osiągnęli oni stały dochód, co z całą pewnością pozwoli im również na uiszczenie częściowo kosztów postępowania.